Het Adventsgesprek van de Vader tot Zijn Zoon

Lezen: Lukas 1:67-79

Tekst: Jesaja 42: 5-7

Zingen:
Psalm 98: 1
Psalm 14: 2
Lofzang van Zacharias: 1, 2
Psalm 89: 8
Psalm 72: 7
Psalm 3:2,4
Lofzang van Simeon:1

Geliefde gemeente, het heeft al hele oude papieren dat aan de herdenking van de geboorte van de Heere Jezus op het kerstfeest een adventstijd voorafgaat. Wij kennen dat als vier weken in de maand december, waarin wij toeleven naar de herdenking van de komst van Christus. Het is een tijd van verwachten, een tijd van uitzien naar Zijn komst. Nee, niet meer in de stal van Bethlehem, zoals dat eeuwen geleden heeft plaatsgevonden, maar als het goed is, ligt het bij u en jou zo dat wij uitzien naar de komst van Christus in ons hart. Allen die wederom geboren worden, gaan op Gods tijd ook die adventsverwachting ervaren en kennen. Daarom bidden zij zo dikwijls met de adventskerk van het Oude Testament: *Och, dat Gij de hemelen scheurdet, en dat Gij zoudt nederdalen in mijn hart*.

Waarom dan? Waarom moet Christus komen? Waarom is er een adventsverwachting naar Christus die vanuit het Woord geopenbaard wordt? Om verlost te worden, verlost te worden van de zonden en ellenden waarin we terechtgekomen zijn door eigen schuld. Want degene die wedergeboren worden tot zaligheid, die gaan het ontdekken in de Schriften: *Zijn Naam zal zijn Jezus, Zaligmaker, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden*.

We zouden het zo kunnen zeggen: als een zondaar begint te hongeren en dorsten naar Christus, dan is in het hart van zo iemand de adventstijd aangebroken. Maar wist u wel, gemeente, dat de adventstijd veel eerder aangebroken is dan dat die gewerkt wordt in het hart van een zondaar? Nee, niet in de eerste plaats in het hart van een zondaar, maar allereerst in het hart van de Zaligmaker is het adventsleven ontstaan. Want hoe komt het toch dat hier op aarde zondaren leren uitzien naar Hem? Hoe komt dat? Omdat Hij eerst vanuit de eeuwigheid uitgezien heeft naar een zondaar om die zalig te maken. En dat is niet een enkeling, maar Hij heeft van Zijn Vader een schare gekregen die niemand kan tellen. Daar ging het hart van Christus naar uit, in het bijzonder toen Zijn eigen Vader in de nooit begonnen eeuwigheid met Zijn Zoon begon te spreken over de zaligheid van al die verloren mensen. In het bijzonder toen de Vader Zijn Zoon ging roepen om de Verlosser te zijn van een verloren mensenkind.

En kijk, gemeente, van die roeping, van die grote gave en van dat gesprek tussen de Vader en de Zoon mogen wij deze morgen – dat is een wonder – getuigen zijn. Met name in de tekst die we vanmorgen willen overdenken. Daarom schrijven wij boven de prediking vanmorgen: Het adventsgesprek van de Vader tot Zijn Zoon. En in dat gesprek gaan wij vanuit onze tekst drie dingen ontdekken:

1. In de eerste plaats de roeping van Zijn Zoon, want er staat: *Ik, de HEERE, heb u geroepen in gerechtigheid. Ik zal u bij uw hand grijpen, en Ik zal u behoeden*.
2. In de tweede plaats de gave van Zijn Zoon: *En Ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der heidenen*.
3. En tenslotte het werk van Zijn Zoon: *Om te openen de blinde ogen, om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis hen die in duisternis zitten.* Dat willen we dan in het bijzonder aan de tafel des Heeren overdenken.

Maar nu eerst als voorbereiding daarop de prediking, met de eerste twee gedachten: de roeping van Zijn Zoon en de gave van Zijn Zoon, die wij gaan ontdekken in het adventsgesprek van de Vader tot Zijn Zoon.

1. De roeping van Zijn Zoon

Nou, gemeente, als het daarover gaat deze morgen, dan mogen we wel heel eerbiedig zijn. Want wij gaan luisteren naar een gesprek. Nee, niet een gesprek tussen twee mensen, al zouden twee mensen het over hele tere en gewichtige dingen hebben. Het gaat vanmorgen zelfs niet over een gesprek van de Heere tot een mensenkind. Maar wij mogen vanmorgen vanuit Gods Woord getuige zijn van een gesprek tussen de Vader en de Zoon. Het is ons vanuit de verzen 1 tot en met 4 al duidelijk geworden dat in Jesaja 42 God de Vader aan het woord is. In de eerste verzen van Jesaja 42 richt de Vader Zich in het bijzonder door middel van Zijn profeet Jesaja tot het verbondsvolk Israël en heeft tot Zijn volk gezegd: *Zie, Mijn Knecht, Die Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Wien Ik een welbehagen heb.* En Hij liet Zijn volk weten welk groot werk de Heere Jezus Christus als Zijn Knecht zou gaan doen op de aarde. Hij zal de zonden wegdragen, Hij zal die grote straf gaan dragen. Hij zal alles doen als de Knecht des Heeren om een verloren zondaar met God te verzoenen. En de zaligheid die Christus als de Knecht des Heeren zal verwerven, die zal Hij niet voor Zichzelf houden, maar die zal Hij ook gaan toepassen in het hart van een zondaar. Dat zal deze Knecht des Heeren doen, vol liefde, vol ontferming, met geduld zal Hij dat doen. En het leven dat Hij Zelf werkt in het hart van een zondaar, zal Hij in stand houden. *Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen*. Ja, dat sprak de Heere allemaal in die eerste verzen tot Zijn volk.

En dan gaat de Heere in vers 5 verder spreken. Maar dan spreekt Hij niet meer tot Zijn volk, maar dan spreekt Hij tot Zijn Zoon. Maar dan zo, dat wij hier in de kerk, of als we thuis meeluisteren, zelfs getuigen mogen zijn van datgene wat de Heere tot Zijn Zoon heeft gesproken. Dat is bijzonder dat je dat mag horen. Dat is een rijkdom om te luisteren naar wat de Vader tot Zijn Zoon spreekt, tot zaligheid van een zondaar. En wat is dan het eerste wat we vanuit onze tekst de Vader tot Zijn Zoon horen zeggen? *Ik, de HEERE, de trouwe Verbonds-Jehovah, heb U geroepen*. Wat betekent dat? Een heel bijzonder woord wat hier staat in het Hebreeuws: roepen. Het betekent letterlijk vertaald: iemand ergens voor aanwijzen, iemand ergens voor bestemmen, iemand voor een bepaalde taak uitkiezen. En weet u wat we in het woordje 'roepen' horen, gemeente? God de Vader had Iemand nodig. Waarvoor dan? Waarvoor had God de Vader Iemand nodig? Dat laat Hij weten: *Ik, de HEERE, heb U geroepen in gerechtigheid*.

En het woordje 'gerechtigheid' zegt iets over God. Je mag dat woord 'gerechtigheid' ook vertalen met 'rechtvaardig', want zo is God. Maar wat betekent dat dan hier in onze tekst, dat God Zijn Zoon geroepen heeft in gerechtigheid? Wel, dan kijken we even naar vers 5. Wie is hier aan het woord? Hier is God de Vader aan het woord, Die de grote Schepper is van alle dingen. Hier is de Vader aan het woord als de grote Schepper van hemel en aarde en alles wat eruit voortgekomen is. Die de mensen, de volkeren op deze aarde, de adem geeft en het vermogen geeft om hier op aarde te

mogen wonen, te mogen leven en te mogen wandelen. Maar met al die mensen die God de Schepper de adem geeft en het leven geeft, daarmee gaat God op een eerlijke wijze om. En dan komen we al bij dat woord 'gerechtigheid'. Dan is God zo rechtvaardig, zo eerlijk, zo oprecht, zo zuiver, dat als Hij op de aarde een mens ziet – een kind, een jongere of een oudere – die echt volmaakt Zijn wet houdt, dat Hij zo iemand beloont met het eeuwige leven. Zo rechtvaardig is God. Welk een God, hè? Dat Hij een mensenkind dat volmaakt Zijn wet houdt, het eeuwige leven schenkt. Wat een goede God, toch? Maar, Hij kan het niet meer.

En daarom is God ook zo eerlijk, zo oprecht, zo rechtvaardig, dat als Hij een mens ziet – een kind, een jongere, een oudere – die ongehoorzaam is aan de wet, ja, dat Hij die mens moet straffen. En dat laatste is een werkelijkheid geworden. Door onze zonde kwam er een breuk met God, kwam er afstand tussen u en God. En toen is er in Gods hart een toorn ontbrand over de zonde. Toen zei Gods rechtvaardigheid: Nu moet Ik die mens gaan straffen. Nu moet Ik die mens dagen voor Mijn gericht. Nu moet Ik die mens onder de eis brengen: Betaal Mij wat gij schuldig zijt. Nu moet Ik die mens, die zondaar, straffen met de hoogste straf die er is.

En nu dat onbegrijpelijke wonder: terwijl het hart van de Vader ontbrandde in toorn over de zonde van het ganse menselijk geslacht, raakte God Zijn barmhartigheid en Zijn liefde niet kwijt. Anders had God nooit kunnen zeggen tot Zijn volk: *Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met koorden van goedertierenheid*. Maar hoe kan God, Die even zo groot rechtvaardig is als barmhartig, dan toch Zijn genade, Zijn liefde wegschenken aan zo'n strafwaardige zondaar? Hoe kan God ooit buiten Zijn gerechtigheid om, dat betaling eist voor de schuld, Zijn liefde uit doen gaan naar een zondaar?

Begrijpt u nu wat de diepe betekenis is van dat woordje 'roepen'? Het was – ik bedoel het echt eerbiedig, gemeente, maar ik zeg het maar op een menselijke wijze – de Vader had Iemand nodig, zodat Hij twee dingen tegelijkertijd kon doen: enerzijds de zonde echt straffen in overeenstemming met Zijn gerechtigheid, en tegelijkertijd een zondaar zalig maken. En toen heeft God de Vader – met eerbied gesproken – gezocht. Jongens en meisjes, Hij heeft gezocht op de ganse aarde of er iemand was die deze twee dingen als het ware samen kon brengen: Gods gerechtigheid en Gods barmhartigheid.

En vond God die persoon? Hoe hebben we net uit Psalm 14 gezongen, gemeente? Psalm 14 vers 2. Heb je ook in je bijbeltje verder gelezen, misschien in vers 3? *De HEERE heeft uit den hemel nedergezien op de mensenkinderen, om te zien, of er iemand verstandig ware, die God zocht.* Die werkelijk aan Gods gerechtigheid kon voldoen, Die Hij in gerechtigheid zou kunnen roepen. Heeft God die gevonden? Heeft God die gevonden in de gemeente van Rotterdam-Kralingen? Hij vond er geen, niet één. Nou, daar liggen we weer, gemeente. Alles afgesneden, verloren, totaal onmogelijk. Hij vond er geen. Hij vond u niet, Hij vond jou niet, Hij vond mij niet, geschikt om aan Zijn gerechtigheid te voldoen. Zo arm, zo ellendig zijn wij mensjes geworden. Echt waar, God kon ons niet meer roepen in gerechtigheid. En daarom is het van onze kant totaal verloren.

Nou, jongens en meisjes, had God de Vader dan niet onder de engelen iemand uit kunnen kiezen? Misschien wel de aartsengel Michaël of zo, of de engel Gabriël. Had die dan niet aan Gods gerechtigheid kunnen voldoen? Had die de Heere dan niet kunnen roepen in gerechtigheid? Nee, ook een engel niet, want het moest een mens zijn. Geen mens gevonden op de aarde, geen engel in de hemel. Wie dan wel? Zijn lieve Zoon, Zijn geliefde Zoon, in Wie Hij al Zijn welbehagen heeft, waarvan Johannes de Evangelist heeft gezegd: *Hij was de eniggeboren Zoon in de schoot des Vaders.* En tot Hem spreekt de Vader, en die Zoon gaat Hij roepen in gerechtigheid. Die heeft Hij

aangewezen. Er was er ook niet één, dan Hij alleen, Die volmaakt de wet van God kon houden, Die volmaakt kon betalen voor de schuld van de Zijnen.

En toen God de Vader Hem riep, gemeente, toen God de Vader Hem aanwees, terwijl Hij dan was in de schoot des Vaders, wist God de Vader: Hij zal het kunnen, Hij zal het volbrengen. God, Die als geen ander wist wat de sterkte van Zijn eigen toorn was over de zonde, Hij wist: Mijn geliefde Zoon ga Ik roepen, want Hij zal het kunnen dragen. Wat een wonder, gemeente. Want wat kun je bevreesd raken als je je zonde ziet. Wat kun je bevreesd raken als je denkt aan Gods gerechtigheid, die een eeuwige betaling eist voor je zonde. Maar luister toch eens, bevreesde zondaar in ons midden: God kende uw zonde al, toen Hij in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid Zijn Zoon riep in gerechtigheid. En Hij heeft de zonde, die Hij toen al van u kende, al toegerekend aan Christus, om die op aarde te gaan dragen. En Christus heeft ze aanvaard. En juist daarom mag een zondaar, met al zijn zonde en ellende, tot Christus vluchten en tot Hem komen, Die door de Vader geroepen is en vrijwillig gekomen is om dit grote werk op de aarde te doen.

Nee, Hij is niet bezweken op die bittere lijdensweg, want de Heere zegt het: *Ik, de HEERE, heb u bij uw hand gegrepen, Ik zal u behoeden*. En juist omdat Christus niet bezweken is, al was Zijn weg naamloos diep, ligt in dat offer van Christus de zekerheid, de zekerheid van de zaligheid van Zijn kinderen. Als God de Vader Zijn Zoon zo gaat roepen, dan ligt er bij God de Vader de zekerheid: Mijn Zoon zal dit volkomen volbrengen. Maar het laat tegelijkertijd zien, gemeente – en ik heb er al iets van gezegd – hoe zwaar en diep het lijden van de Heere Jezus Christus is geweest.

En u die de Heere vreest, kinderen Gods in ons midden, nu wordt het u deze morgen ook zichtbaar, opnieuw getoond, als je weer geroepen wordt aan die tafel te mogen komen. Kom er maar als een zondaar en een zondares, om dan te overdenken hoe de Vader Zijn Zoon voor u geroepen heeft. En als je dan straks dat brood weer gebroken ziet en de wijn vergoten wordt, overdenk dan welke diepe weg Christus voor u wilde gaan. Maar dat Hij op die weg niet bezweken is, ook al heeft Hij op die weg moeten zeggen: *Nu wordt Mijn ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos Mij uit deze ure. Maar hierom ben Ik in deze ure gekomen, omdat U Mij geroepen hebt tot zaligheid van ons volk. Daarom ben Ik in deze ure gekomen. Mijn ziel is geheel bedroefd, tot de dood toe. Laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan*.

O, dat wilde Hij nu doen, in plaats van u, o kinderen des Heeren in ons midden. Dat wilde Hij doen omdat u zo gezondigd hebt. Dat wilde Hij doen en Hij kon het doen, omdat u nooit aan Gods gerechtigheid hebt kunnen voldoen. En dat alles, dat was nu afgesproken in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid. En iets van die afspraak, iets van dat gesprek, mogen wij deze morgen vernemen: *Ik, de HEERE, heb u geroepen in gerechtigheid*.

2. De gave van Zijn Zoon

En die geroepen Verlosser, die geroepen Middelaar, heeft de Vader niet alleen geroepen, maar heeft Hem ook gegeven. En dan komen we bij onze tweede gedachte: de gave van Zijn Zoon. Ja, God de Vader spreekt in onze tekst tot Zijn Zoon, en in dat adventsgesprek hoort Christus dat Hij ook gegeven is, gegeven aan Jood en heiden die zalig zullen worden. En dat brengt ons bij die onuitsprekelijke gave. En in die gave spreekt die onuitsprekelijke liefde van de Vader tot Zijn volk. Dan hoor ik Johannes het als het ware zingen: *Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft, opdat wij zouden leven door Hem*. En daar hoor ik Paulus met Johannes instemmen: *Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaren waren*. Ja, Christus heeft er Zelf van getuigd in dat nachtelijke uur, toen Nicodemus aan Zijn voeten zat: *Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn*

eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar het eeuwige leven hebbe.

Is het voor u wel eens een wonder geworden dat God Zijn Zoon gegeven heeft? Ja, dat wordt nu een wonder voor degene die buiten Jezus niet meer kunnen leven, vanwege hun zonde en hun ellende en hun nood en hun schuld voor God. Want God heeft Zijn Zoon gegeven tot een verzoening voor de zonde. O, wat een wonder van genade is dat toch. Laat ik het nu vanmorgen eens zo zeggen – en dat klinkt wel heel teer, maar zo is het wel – de Heere Jezus, de Zoon van God, de Lieveling van de Vader, Die van eeuwigheid in de schoot des Vaders was, werd uit die heerlijkheid gestoten om vanuit de schoot des Vaders op een goddeloze wereld terecht te komen voor doodschuldige zondaren. Opdat zulke zondaren, die zichzelf door hun zonde uit die tere gemeenschap met God gezondigd hebben, door de verdiensten van Christus weer een plaatsje mogen krijgen in de schoot des Vaders. Dat is kerstfeest. God gaf Zijn Zoon in de eeuwigheid al, maar in de volheid van de tijd is het gebeurd op aarde, toen Hij kwam, geboren uit de maagd Maria. En in die donkere kerstnacht in Bethlehem heeft de Heere het vervuld, deze belofte: *Ik zal u geven, o Mijn Zoon*.

En daarom staat er met bloedrode letters boven de stal van Bethlehem geschreven: *Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven.* En hoe heeft de Vader nu Zijn Zoon gegeven? Luister toch eens: *Ik zal u geven tot een Verbond des volks en tot een Licht der heidenen*. Nu zijn de verklaarders het er niet helemaal over eens. Sommigen maken een onderscheid tussen het volk der Joden en alle andere volkeren, de heidenvolkeren. En dan is de Heere Jezus aan Israël gegeven als een Verbond des volks en aan de heidenen als een Licht der heidenen. En toch hoeven wij deze scheiding in onze tekst niet te maken, tenminste als we verder lezen in de profetieën van Jesaja. Dan komen wij de uitdrukking 'Verbond des volks' ook tegen als het gaat om het evangelie onder de heidenen. En daarom mogen we deze beide uitdrukkingen samenvoegen. God de Vader heeft Zijn Zoon gegeven, ja, als het Licht der wereld, als het Verbond des volks, voor al die zondaren die Hij gaat zalig maken uit het volk der Joden en uit de heidenvolkeren. Hen allemaal, ja, voor hen allemaal, maar ook voor hen alleen, heeft God Zijn Zoon zo gegeven.

Maar wat zeggen die twee uitdrukkingen dan? Wat zeggen deze twee heerlijke namen die God de Vader aan Zijn Zoon hier geeft dan? Nou, laten we eerst eens naar die eerste uitdrukking kijken: God de Vader heeft Zijn Zoon gegeven tot een Verbond des volks. Dat woordje 'verbond' laat ons een verbinding zien tussen twee partijen. En dat zijn in onze tekst God en Zijn volk. Maar hoe kan het toch dat God, Die zo heilig is, Die zo rechtvaardig is, Die Zich zo verschrikkelijk vertoornt over de zonde, nu in verbinding, in een band, in een verbond met zo'n zondaar kan komen, die zo machteloos is, die zo arm is, die zo strafwaardig is? Dat is toch onmogelijk? En toch kan het. Toch kan het, want de Vader heeft Zijn Zoon gegeven tot een Verbond des volks. Dat wil zeggen dat God op grond van het offer het genadeverbond kan oprichten met een diepgevallen zondaarsvolk. Ja, het kan in de weg van het offer.

En daarom ga ik het nog een keer zeggen, wat ik al een paar keer meer op deze plaats tegen u gezegd heb: het woordje 'Verbond' is in het Hebreeuws afgeleid van het werkwoord 'snijden' of 'slachten'. En daarom is dat woord 'verbond' altijd verbonden met het offer. Het genadeverbond staat niet los van dat heerlijke offer dat Christus gebracht heeft aan het kruis op Golgotha. Maar juist in die weg kon er weer een verbinding komen tussen God en een zondaar en tussen een zondaar en God, vanwege dat verbond dat er al van eeuwigheid lag.

En dan kan ik het toch weer niet nalaten om deze morgen ook maar weer die verbondssluiting met Abram naar voren te halen als een kostbare illustratie hoe dat dan gaat. Toen Abram als een

gekrookt riet in de nacht niet meer kon slapen en hij niet meer kon begrijpen hoe God ooit Zijn belofte zou kunnen vervullen, dat hij een zoon zou krijgen en dat uit hem de Christus zou kunnen voortkomen, toen is de Heere gekomen met Zijn verbondsbelofte om die te bevestigen en het geloof in Abrams leven te versterken. Dat deed de Heere op drie manieren. In de eerste plaats ging God tot dat gekrookte riet spreken. In de tweede plaats gaf de Heere aan Abram het teken van de sterren die schitterden aan de nachtelijke hemel. En tenslotte gaf Hij Abram een opdracht om die dieren te nemen – weet u nog? – drie offerdieren en twee vogels. En de offerdieren moest hij in twee stukken snijden en tegenover elkaar leggen. En de twee vogels moest hij ook slachten en tegenover elkaar leggen. En tussen de stukken kleurde de aarde rood van het bloed.

En toen viel Abram in slaap. Toen was Abram uitgewerkt. Toen kon Abram niets meer. Maar in die slaap droomde hij. En in die droom zag hij nog wel die stukken liggen met dat bloed. En toen schrok hij. Toen kwam er een duisternis over hem. Want hij wist het wel: dat doden van die dieren, dat stromen van dat bloed, dat spreekt van Gods recht. En naar Gods recht moest ook Adam sterven. En naar Gods recht had Abram ook de dood verdiend. En toch, Abram werd niet gedood. Abram werd met eerbied gesproken, niet in stukken gesneden. Maar Abram mocht daar blijven liggen. En wat heeft hij tot zijn grote verwondering gezien? Toen kwam nu die genadige God tussen de stukken, over het bloed, tot die zondige Abram, om in de weg van bloedstorting met Abram in het verbond te treden, om de breuk die er gekomen is weer te gaan helen. Zo is dat eenzijdige genadeverbond van God, dat van geen wankelen weet. En daarom ligt de zaligheid zo vast voor al Gods kinderen. Want Christus is de Middelaar van het verbond. En Hij treedt tussen, tussen God en een zondaar.

En Abram ziet het gebeuren. Want opeens ziet hij daar een helder licht dat over dat bloedpad tot hem komt. Dat is nu dat Licht waar ook in onze tekst over gesproken wordt. Dat is het Licht der wereld, het Licht der heidenen. Abram ziet namelijk een vurige fakkel die bij God vandaan komt en tussen de stukken door bij Abram terechtkomt. Een heenwijzing naar Christus, Die niet alleen het verbond des volks is, Die niet alleen de verbinding legt tussen God en een zondaar, maar Die ook dat heerlijke Licht der wereld is. Als we verder zouden bladeren in de profetieën van Jesaja, dan komen we daar een heerlijke belofte tegen: *Om Sions wil zal Ik niet zwijgen, en om Jeruzalems wil zal Ik niet stil zijn, totdat haar gerechtigheid voortkome als een glans, en haar heil als een fakkel die brandt*.

Kijk, en daarom zegt God de Vader tot Zijn Zoon: *Ik heb u gegeven tot een Verbond des volks, tot een Licht der heidenen*. Dat laat Hij horen, dat laat Hij geloven door zielen die zalig worden, dat laat Hij ook zien als Hij met Zijn verbondstekens komt tot Zijn volk. O kind van God in ons midden, bevreesde zondaar in ons midden die Christus niet meer kan missen, straks mag u weer komen aan Zijn tafel, misschien wel voor het eerst of bij vernieuwing. Dat is komen tot Christus als het verbond des volks, om Zijn verbondstekens te schenken. Dan komt Hij met dat stukje gebroken brood, en dan komt Hij met een slokje vergoten wijn. En daarmee wil Hij verzekeren dat Hij als het ware over dat bloedpad gekomen is en u als het ware over dat bloedpad meegenomen heeft voor het Aangezicht van God, om daar de diepe, rijke woorden te mogen verstaan: *Het is volbracht*. *Vrede aangebracht door het bloed des kruises, het bloed der verzoening, het bloed des verbonds*, wat nodig was om de zonden te vergeven en een arme zondaar met God te verzoenen.

En dan zou het zomaar kunnen zijn, gemeente, dat er vanmorgen in ons midden van die gekrookte rieten zijn, van die rokende vlaswieken, die niet weten te komen tot Hem en tot Zijn tafel, en die in de stilte bedelen en smeken: Wanneer zult Gij, mijn Bonds-God, tot mij komen? O, hoor het toch eens, het gaat van God uit. En *al wie tot Hem komt, zal geenszins uitgeworpen worden*. Want Hij heeft het toch gezegd, Hij heeft het toch beloofd: *Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de*

rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen. Hij is gegeven voor zondaren, tot een verbond des volks, tot een licht der heidenen. En daarom zegt Hij het: *Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot Licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een Licht schijnen*.

Ja, dan wil Hij elke keer weer Zijn kerk tegemoet komen, wat voortgekomen is uit dat adventsgesprek tussen de Vader en de Zoon. Want *bergen zullen wijken, heuvelen wankelen, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer*.

Amen.

Toespraak bij de eerste Tafel

Geliefden, is dat niet een wonderlijk gesprek geweest tussen de Vader en de Zoon? De Vader heeft Zijn Zoon gezonden, geroepen in gerechtigheid, zoals we lezen in de profetieën. En dan staat daar ook: om de blinde ogen te openen. Ja, dat is een van de werkzaamheden die de Heere Jezus zal doen. Weet u, als dat voor het eerst gebeurt, en steeds weer opnieuw in het geloofsleven, dan gaat de kerk des Heeren dat bij tijden ervaren en zien zij niemand dan Jezus alleen.

Toen ik dit thuis overwoog, werden mijn gedachten geleid naar de tempel in Jeruzalem. Daar stond Simeon, en de Heere had tegen Simeon gezegd: je zult niet sterven voordat jij de Christus des Heeren gezien hebt. Wat heeft Simeon ervaren? Dat de Heere zijn blinde ogen ging openen voordat hij zou sterven, en dat hij de Christus der Schriften zou zien. En als de Heere iets belooft aan Zijn kerk, doet Hij het. Maar wel op Zijn tijd en Zijn wijze. Toen kwam dat moment dat Simeon door de Geest in de tempel werd geleid. Hij hoefde niet te zoeken, want de Heere vervulde de belofte. Hij opende zijn ogen, en toen zag hij het Kindeke Jezus, Die ook voor Simeon gekomen was tot een Licht der heidenen en tot heerlijkheid van Zijn volk Israël.

En nu wil ik u eens wat vragen, terwijl u hier aan de tafel zit. Zojuist hebt u een stukje brood gekregen. Nee, niet van mij, maar van Christus. Toen dat stukje brood voor uw ogen verbroken werd, lag het een ogenblik tussen God en u. Nee, niet het Kind in de kribbe, maar de gekruisigde Christus, tot een Licht der heidenen en tot heerlijkheid van Zijn volk Israël. Hebt u het gezien? Hebt u het gezien? Want wat gebeurt er als het brood wordt gebroken? Ja, dan laat het allereerst zien dat Christus verbroken werd. Maar nu het geheim: het ene deel ging naar u, het andere deel is voor God. En tussen die breuk van het brood was daar het bloed des verbonds. Op deze wijze treedt Christus in het verbond met de zondaar. En om dat verbond te bevestigen, heeft Christus het uitgeroepen aan het kruis op Golgotha: *Het is volbracht*, vrede aangebracht door het bloed des kruises.

Hebt u het gezien? Heeft de Heere ook vanmorgen een ogenblik deze belofte vervuld, om die blinde ogen te openen en niemand anders te zien dan Jezus alleen, gegeven tot een Licht der heidenen en tot heerlijkheid van Zijn volk Israël? *Gij heft mijn hoofd omhoog, en doet mij Uw gunst aanschouwen*. Laten we dat samen zingen uit Psalm 3, vers 2.

Toespraak bij de tweede Tafel:

Kom, laten we nog verder luisteren naar wat de Vader tot Zijn Zoon gezegd heeft. Hij heeft gezegd om te geven, om de blinde ogen te openen, en vervolgens staat er: om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis. Als we verder bladeren in de profetieën, komen we nog een hele diepe profetie tegen bij Zacharia. Daar vergelijkt hij een mensenkind dat in een diepe put zit, als een gebondene in een kuil. Dat kun je soms zo voelen, hè, en er maar niet uit kunnen komen. Dan gaat

Zacharia profeteren van een Koning Die zal komen op een ezelin. Wie kan dat anders zijn dan de Heere Jezus Christus? Die Koning is zo machtig, zo almachtig, dat Hij zo'n klein mensje dat daar onderin die put gebonden zit, eruit kan halen. En dat doet Hij met de koorden van Zijn goedertierenheden. Die laat Hij zakken in die kuil. Dan moet je eens een ogenblik overdenken, aan Zijn tafel, dat die koorden waarmee Hij een zondaar uit die put trekt, gedrenkt zijn in het bloed. Dat is het bloed des verbonds waarmee de Heere een zondaar die gebonden is, gaat bevrijden.

Bij de eerste tafel hadden we het over Simeon, wiens ogen geopend werden om de Christus te zien. Maar wie voegde zich even later bij Simeon in de tempel? Was het niet Anna? Anna, die daarna ging naar allen die de verlossing in Jeruzalem verwachtten. Zo lag het bij haar ook. Weet u wat dat woordje 'verlossing' betekent? Anna zag uit naar Iemand Die haar ging verlossen uit de banden waarin zij gebonden was. Anna was een vrouw die uitzag naar Christus, omdat ze in het Woord ontdekt had dat deze Christus haar kon loskopen met Zijn bloed.

Misschien zit u wel in banden. Misschien drukken de zonden u wel neer. Misschien zijn er aanvechtingen. Dan hoort u vanmorgen aan Zijn tafel dat God Zijn Zoon gezonden heeft om u uit alle mogelijke banden te verlossen. Hoe dan? Met Zijn bloed. En dat bloed neemt allereerst de zonden weg. Dat is toch de grootste band waarin u ligt. Met dat bloed worden al die zonden verzwolgen. Maar met datzelfde bloed brengt Hij de macht van de satan onder. En met datzelfde bloed verbreekt Hij alle banden waarin een mensenkind terecht kan komen. Een mensenkind dat bij tijden moet zeggen: *Sta op, verlos mij, Heere.* Om aan het einde van het lied te zingen: *Maar Gij zijt die grote Overwinnaar, en geeft Uw volk de zegen*. We gaan dat zo dadelijk zingen.